

ACC. N:R

M. 10046:1-2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Småland Upptecknat av: fröken Hanna Borrie
 Härad: Östbo Adress:
 Socken: Åällaryd Berättat av: Hällmarkare Gustav Johansson
 Uppteckningsår: 2; inlämn. av prof. v. Lydow 1946 Född år i

Fru Malin på Os och den "les". s. 1.

Präst, som kunde svartkonst. s. 1.

Säger om Åällaryds ^{stuga} kyrkklösa. s. 2.

Skriv endast på denna sida!

M. 10046:1

FOLKLIVSARKIV

Institutionen för folkli-
ning vid Lunds univ

Gamle Ställmakare Gustav Johanssons berättelse:

Fru Malin på Os, det hände en hel del på hennes tid. - Hur så? - Jo ho sitt ihop med de lee, sa di. Men så va de en julmaren, som den lee hölt på göra alldeles kål på henne. - Hur kunde det vara? - Jo, hom hade väl inte gjort en till viljes, kan veta. Hon skicka då i sista stund ette kusken och kom med det samma. För hästar och springare har det funnits där i alla ti och vagnar och seldon, det är säkert det. Och kusken for, nu då, genast ås skenespring ette prästen i Gällaryd, och när så prästen kom fram till Os, gick han fram till fönstret, där den onne handterade henne. Det va kan të bly. Han tog så fram ett borr och slog ett hål i rutan, så stort som en li ärt och så for den lee med samma ut genom hålet, och det skallrade te, så d trodde hela väggen skulle ramla ner. När de så på henvägen hade humnit så som till Svennamo äng vid ån, kan veta, det ligger en bit hitom, åt Tagel let, så rök ena hjulet å, och drängen ville ju hoppa å och sätta det på, där fanns ingen mutter och prästen sa: ~~huru~~ "Bara släng opp ed i häcken fo men kusken visste inte hur han skulle göra, eller ta sig te. Då röt präst omigen: "Gör som jag säger, kar!" Och sen körde de åstad allt vad tyen kr hålla och stante inte förr än ve körkan, och då vesslade de te och släppt kusken ble rent förskräckt, och prosten sa bara: "Känn forveten!" sa han, i den lee hade bored opp vagnen hela tiden mens hjuled va å. Så ble fru Mal fri och prästen gick in i körkan med samma och hölt sina predikningar som

För se presten han va en sån en som va hemma i svartkonst och allt i

Hanna Barre

M. 10046:2

FOLKLIVSARKIV

Institutionen för folklivsfo
ning vid Lunds universitet

Gamle Ställmakare Gustav Johansson berättar:

van komma: Säkthör, hans fru var från Gällaryd

När en står och riktigt tittar etter på den stora klockan i Gällaryd, sitter där en hop silverpengar överallt inge i'na, och det gick till på d viset att på den tien klockan smältes, så lå där ett värds hus ve sian å k ungefär så långt som härifrån och ut till Fridningen. Det hetade Ugleku fastän folk säger för de mesta Uglekulla. Nu hade värds husvärden där på s bjutt in mästaren och de sutto där och såpo ihop. Under tien satt gesälle körkan och skötte smältan till storklockan. Då han tyckte smältan började bubbla si och bli färdig till å smälta i formen, skicka han båd på mästare men han kom inte. Då tyckte han de började dröja alldeles för länge, och s begynte liksom att stanna och ble grå, så han måtte, hur det än ge, låta d komma i formen. Preciis som han sto där, kom där en fröken från Gällaryd He Hon hade skötet fullt med silverpengar, som hon slängde ned i smältan med samma som han stop smältan i formen och så sa hon: "Så sant som jag är mö, klockan alla daa ropa mitt namn Vallron." Och de å då sant, att lyss en r etter, så hör en det så tydligt som allri då. Sinn ge hon.

Men de besynerliga va, att då gesällen drog ut tappen till formen, så sp det upp en kula på ådran på hannen pu nom. Då han så detta, så sa han: "Se ska jag mista mitt liv för denna klockans skull?"

Sent omsider kom mästaren. Då hade gesällen trillat klockan ur formen, så tog då mästaren upp sin hammare ur fickan och slog några slag på klock märkte då att den hade en egendomlig klang. "Jaså", sa han, "du ämnar ta br ifrå mej!" Och med de samma slog han te gesällen i huvudet på venster sida han föll dö ner.

Klockan kan en ännu se alla daa i Gällaryds kyrka.

uppt. av fören hem